

COM ERA DE PETIT... JAUME SANLLORENTE

BEA CABEZAS
Escriptora i
periodista

“Ser fill únic m’ha ajudat a saber estar sol”

Jaume Sanllorente (Barcelona, 1976) és periodista i escriptor. També és el fundador i director de Sonrisas de Bombay, una ONG que centra la seva acció en la lluita pacífica contra el tràfic de persones i en el respecte pels drets humans

Va créixer a la plaça Tettuan, a Barcelona, però anava a una escola a Sarrià. “Al Santa Isabel, on la meva mare era mestra. Això té avantatges i té inconvenients –reconeix–. Et priva una mica de llibertat i privacitat, ja que tothom sap qui és la teva mare. A vegades va molt bé ser *el fill de*, però d’altres no tant”, explica.

Sanllorente era molt bon estudiant, però sempre estava xerrant. “M’assabentava de tot”, recorda. Ja era periodista. “Des de nen he perseguit les veritats. Per exemple, jo estava fent primer i si passava alguna cosa a cinquè, la professora de cinquè demanava que em traguessin de classe: “El Sanllorente segur que sap què ha passat”, deia. Era testimoni de tot, però protegia els meus companys, per tant, no era “un delator”, recorda.

Era un estudiant de lletres. “Tenia facilitat per fer redaccions, explicar temes orals, i feia teatre”. Va crear un grup que es deia Companyia 5 Minuts, i es deia així perquè al cap de cinc minuts morien tots els personatges. Les matemàtiques no eren el seu fort. “Em van posar una mestra particular a casa, i jo li deia «Tu explica, jo dibuixo». La meva mare mirava i es desesperava, perquè deia que li estava prenent el pèl a la pobra mestra”, afegeix.

De petit, quan li preguntaven què volia ser de gran, deia que volia ser actor de teatre, fins que, amb tres anys, una veïna li va dir: “Si ets actor de teatre seràs pobre sempre”. “A partir d’aleshores vaig decidir que seria periodista”, conclou.

CEDIDA

això m’ha anat molt bé després a l’Índia”, assegura el fundador de l’ONG Sonrisas de Bombay.

El seu pare era director d’importació i exportació d’una empresa de químics. Li pregunto d’on li ve la seva part més altruista. “Se’m va despertar en aquell viatge a l’Índia i sempre he tingut un sentiment de justícia”, explica. A l’escola, malgrat ser fill d’una mestra, no era dels populars però tampoc era dels *marginats*. “Em feia amb tothom, i a les notes els mestres posaven: «Té tendència a anar amb grups més oprimits»”.

Va estudiar periodisme. “El primer any de periodisme va morir la meva mare i vaig tenir una mena de crisi, de dir «Canvio de carrera», però vaig seguir, i estic molt content d’haver fet periodisme. Tot i que segueixo pensant que el periodisme

s’aprèn molt més fent-lo que estudiant-lo. Crec que és una carrera que es podria fer en menys anys”, confessa.

Quan va acabar la carrera, va marxar a fer un any sabàtic a Londres. “Vaig fer de tot, vaig arribar a donar *flyers* a Oxford Street vestit de pollastre gegant o alguna cosa així”, relata. Quan va tornar va començar a treballar de periodista, fins que el 2005 va viatjar a l’Índia, va topar amb un orfenat que estava a punt de tancar i ho va deixar tot per instal·lar-se allà i fundar l’ONG. “Crec que he fet més periodisme amb la meva feina a Sonrisas de Bombay que potser si hagués fet notes de premsa en un mitjà de comunicació. Al final he escrit molts temes d’investigació i segueixo comunicant una realitat”, conclou Sanllorente.

UNA FAMÍLIA PETITA

Després de l’escola feia moltes extraescolars. “Feia judo, també vaig ballar amb un esbart, els caps de setmana cantava en un cor, i el que vaig fer durant molt de temps va ser natació, que m’ha ajudat molt”, diu. A casa feia obres de teatre. “Posava llençols i el públic eren la meva mare i la meva àvia, perquè els pares en aquella època estaven molt menys presents. Jo recordo la mare molt present, i el pare no tant”, explica.

És fill únic. “Hi ha moments a la vida en què he trobat a faltar tenir germans. Jo demanava tenir un germà a la carta als Reis. Crec que al final els vaig fer pena i em van portar un gosset”, diu. També hi veu la part positiva. “Ser fill únic m’ha ajudat molt a saber estar sol,

DIRECTORA
Esther Vera

**DIRECTORA
DEL CRIATURES**
Lara Bonilla

COORDINACIÓ
Elisabet Eseriche

DISSENY I MAQUETACIÓ
Yolanda López Padilla

EDITORIA GRÀFICA
Ruth Marigot

LLENGUA
Pau Domènech

■ ARA
C/ Peu de la Creu, 5-9.
08001 Barcelona
Correu electrònic:
criatures@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència